אש קודש — לשביעי של פסח

ויאמינו בד' וכו' זה אלי וכו', כי איתא בשהש"ר פ"ב אר"ח לשעבר אדם מראה איקונין באצבעו והי' ניזוק, ועכשיו אדם מניח ידו על האזכרה כמה פעמים ואינו ניזוק, עכ"ל המדרש, היינו כשאחד מראה באצבעו על דמות מלך בו"ד שנצטיירה, מענישין אותו, ומ"מ כשמניח ידו על שם משמות הקדושים אין מענישים אותו משמים, זאת אומרת שהשמות הם כביכול צורות של מעלה.

כי איתא כמה פעמים בזוה"ק שקודם שנברא כל איש ואחר פטירתו, הוא עומד לפניו ית' באותה צורה שהוא בעוה"ז בגופו, כי הצורה רוחני היא, דמות בבואה של הנפש שנשתלשלה ונתגלה, ובשר ועצמות הפנים הם רק האמצעים שע"י נתגלה הצורה, כעין הצבעים שמציירים בהם צורת איזה אדם, שאין לומר שעל הצבעים בלבד כוונתנו כשמדברים מצורת איזה איש חכם, רק על הצורה ותחתית נפשו וחכמתו של החכם הזה שנצטיירה בזה, כוונתנו, והצבעים רק האמצעים הם, הצורה תחתית הארת הנפש הבאה לידי גילוי היא, לכן חכמת אדם תאיר פניו, וכשנעשה יותר חכם גם פניו משתנים, לכן גם קודם שנולד וגם לאחר שנפטר האיש עומד הוא במרום באיקונין שלו, כיון שאיקונין שלו צורת נפשו הוא.

וכעין זה הוא בצורת השמות של קדושה, הדיו הוא רק האמצעי לצייר צורות אותיות אלו, ומה הן הצורות עצמן ולמה דוקא צורות אלו, השתלשלות הארת אורות של קדושה עילאה הבאה לכלל התגלות הן, א"כ כביכול איקונין של מלך הם, ונודע מספה"ק שערי אורה עה"פ פקודי ד', שבכל התורה נפקד שם הוי' ב"ה, וכולה נארגת על שמות הקדושה אם בר"ת או בסופי תיבות, בגימטריא וכו'.

ואפשר בזה להבין מעט הא דאיתא בגמ' שבת ק"ד אתו דרדקי וכו' ואמרו מילי וכו' מ"ט פשוטה כרע' דגימל לגבי דלת, וכו' שעפ"פ יש לדקדק למה קרא אותם דרדקי כשגילו כ"כ תורה שאפילו בימי יהושע ב"נ לא איתמר כוותי', אבל ד' ית' מלמד תורה לעמו ישראל, וצריכים לדעת אם בכל פעם שאיש הישראלי לומד תורה הוא ית' מלמד אתו, אבל נראה נא איך למד עם מש"ר כי לא טוב האיש ממש"ר, ובמש"ר נראה מגמרא מגילה דף כ"א ע"א דרק כשלמד פעם הא' למד ד' עמו, משא"כ כשחזר מש"ר על תלמודו למד בינו לבין עצמו, כמ"ש שם אמר רב עומד ולומד פרש"י מפי הגבורה יושב ושונה פרש"י שנית לבדו מה שלמד, ובמדרש רבה תשא פמ"א עה"פ ככלותו לדבר אתו, איתא כשעלה משה לשמים התחיל לומר אחר בוראו התורה, משלמדה א"ל בא ונאמרה אני ואתה הוי לדבר אתו, עכ"ל המדרש, היינו שבין כך ובין כך בתורת מלמד הי' רק כשלמד אתו דבר שעוד לא ידע מש"ר, אבל הענין שכבר ידע מש"ר, לרב בגמרא לא למד אתו הקב"ה כלל, ולדעת המדרש למד אתו יחד ולא כמלמד, לכן ע"כ כעין זה הקב"ה מלמד אתנו תורה.

והנה מתלמידי יותר מכולם (תענית דף ז'), לכן כשאנו לומדים דבר חדש והקב"ה לומד אתנו בבחי' המלמד תורה, אז גם במרום התורה מתגלה יותר, והגם שכל התורה שלו ית' היא, מ"מ התגלות התורה נעשה במרום יותר כשמלמד עם האיש, ועיין בפרדס בשער אור צח אור מצוחצח בין מחשבה

שכבר נצטיירה לבין מחשבה שלא נצטיירה, שמחשבה שנצטיירה, גם במרום יותר מתגלה, משל לאיש המביט על דבר המצויר, שמחשבתו יותר חזקה ע"ש.

והנה התינוק שלומד צורות האותיות, פועל התגלות במרום גם בצורות האותיות, ומן התגלות היתירה שנעשה במרום באותיות נמשך גם לו לתינוק התגלות בצורות האותיות, משא"כ הגדול שלימוד האותיות אינו לומד כי כבר יודע אותו, ורק את פשט הדברים לומד, לכן רק בפשט התורה פועל התגלות במרום וגם לו, משא"כ אלו הקדושים שגילו כ"כ התגלות גם בצורות האותיות מ"ט פשוטה כרע" דגימל וכו' קורא אותם הגמרא דרדקי.

לכן גם כשהאיש חוזר על למודו צריך שבכל פעם יתעמק יותר וילמוד בכל פעם חדשות מהתורה, כדי שיהי' הוא ית' מלמדו גם עתה, ופועל בזה התגלות במרום, וע"י ההתגלות שעושה במרום נעשה גם אצלו למטה התגלות, ומכל דבר שעושה ד' צריכים ללמוד, כי כשהב"ד הלקו למי מלקות הי' זה תורה כי קיימו מצוה בתורה ללקות למי שנתחייב מלקות, לכן גם היסורים שד' מייסר אותנו תורה הם, וכשהאיש לומד מהם, אז נעשה הקב"ה בשעה זו מלמד תורה, ומתלמידי יותר מכלם, ונעשה התגלות מעלה ומטה וע"י ההתגלות בטילה ההסתרת פנים ונמתקין הדינין.

וראשית הלימוד שצריכים ללמד מן היסורים הוא האמונה בד' והבטחון החזק בו ית' שיושיענו, ועד כמה צריכים לחזק ולחזור ולחזק את האמונה והבטחון בו ית' בשעת יסורים, רואים מהא שלא נקרע הים עד ששבט בנימין קפץ לים, ונחשון ב"ע קפץ עד חוטמו כנודע ממדרש, ולמה הוצרכו לזה, הלא רש"י פי' על דבר אל בנ"י ויסעו, כדאי הוא האמונה שהאמינו בי ויצאו, וכן אח"כ פרש"י על ויעשו כן, שלא אמרו האיך נתקרב אל רודפינו שהיא אמונה יותר חזקה, לכן רואים מזה שבעת צרה יש שמנסים את האיש מן השמים אם מתחזק באמונתו ושוב מתחזק, שהאמינו ויצאו, ואח"כ יותר אמונה לקרב אל שונאינו, ועוד צרה יתירה, כדי שיתחזקו באמונה ובטחון יותר חזק לקפץ עד החוטם לים וסכנה, ואז הושיעם ד'.

ולא האמונה לבדה צריכים ללמוד בעת צרה, רק גם בכל דבר כמ"ש בזוה"ק אעא דלא סליק בי' נהורא מבטשין לי' עד דסליק בי' נהורא, וכמו שכבר דברנו שהאיש שמתעלף ח"ו אז בועטים בו ומכים אותו עוד, ודוקא ע"י הבעיטות וההכאות מתחזק יותר ושב חיותו אליו, כך כשאנו בצרה צריכים להתפלל לד' שיושיענו תיכף ומיד, אבל גם צריכים להתחזק עוד יותר בנפשנו לעבודתו ית' בשעת הצרה ע"י הבעיטות וההכאות שמכים אותנו ממרום, ובשהש"ר פ"ד איתא צדיקים העמידה לי בחורבנה יותר מצדיקים שהעמידה לי בבנינה, וזה לימוד שהקב"ה מלמד אותנו וע"ז נעשה התגלות למעלה ולמטה והמתקת הדינים והמשכת הרחמים כנ"ל.

וזה ויאמינו בד' ובמשה עבדו ואיתא בשהש"ר שעל זמן היותם במצרים קאי שגם אז בהיותם בצרה האמינו לכן אז ישיר וכו' זה אלי החסד הזה שלי הוא שאני פעלתי להמשיכו ע"י אמונתי גם אז בצרה במצרים, וגם עתה בצרות מרות ונמדדות עד מאוד, וד' ירחם עלינו כהרף עין ויושיענו, ובד' נתחזק ונאמין ונבטח בו וכרגע יושיענו אמן.